

РЕШЕНИЕ

№ 3386

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **745** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. Л. П. срещу решение № ПИ-7/11.1.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане за отказ да се прекрати производството по принудително изпълнение - № 53-06-8685-5/20.12.2021 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Жалбоподателят твърди, че неправилно е отказано прекратяване на образуваното срещу него изпълнително производство. Налице е основание за това – чл. 225, ал. 1, т. 7, вр. чл. 36 ДОПК, доколкото първоначалният длъжник – [фирма], ЕИК[ЕИК] е заличен търговец, след производство по несъстоятелност на основание чл. 632, ал. 4 ТЗ, поради което съгласно чл. 739, ал.1 ТЗ се погасяват всички вземания, независимо че не се е развило производство по предявяване на вземания. Не е приложима хипотезата на чл. 168, т. 6 ДОПК доколкото НАП въобще не е предявила вземането си и не е участвала в производството по осребряване на имуществото. Жалбоподателят не е лице, което отговаря за публичното задължение по смисъла на чл. 168, т. 6, вр. чл. 21, ал. 2 ДОПК, тъй като вземанията на НАП са погасени след производството по несъстоятелност, в което не са били предявени. Лицата, които продължават да отговарят, са тези, чиято отговорност е установена с ревизионен акт. Доколкото вземането на длъжника е погасено, то не следва да се ангажира солидарната му отговорност.

Ответникът териториалният директор на ТД на НАП С. **ОСПОРВА** жалбата. Видно то

писмените бележки излага съображение, идентични с тези в мотивите на оспореното решение.

Административен съд – София град, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По съдопроизводствения ред. На основание чл. 268, ал. 2 ДОПК съдът се произнася с решение. Същевременно, предмет на разглеждане е жалба срещу решение на директора на ТД на НАП, с която се е произнесъл като по-горестоящ орган по жалба срещу акт на публичния изпълнител, в образувано производство по принудително изпълнение. В ДОПК не е предвиден ред, по който следва да се разглеждат посочените жалби. Следователно, на основание §2 ПЗР на ДОПК приложение следва да намерят разпоредбите на [Административнопроцесуалния кодекс](#) и [Гражданския процесуален кодекс](#).

В АПК не е предвидена изрична норма в този смисъл. Доколкото обаче се оспорва акт в производство по принудително изпълнение, следва да се цитира чл. 437, ал. 1 ГПК, предвиждаща, че жалбите, подадени срещу действието на съдебния изпълнител, се разглеждат в закрито заседание, освен когато трябва да се изслушат свидетели или вещи лица или в хипотезата на ал. 2 – ако жалбата е от трето лице. Това, че ДОПК предвижда, че съдът следва да се произнесе с решение, не може да доведе до извод, че всички жалби следва да се разгледат в открито производство. С решение съдът може да се произнесе и в закрито заседание, когато не се решава спор по „същество“ /каквото е и производството по оспорване действията на съдия-изпълнител по чл. 435 и сл. ГПК/.

По фактите.

Установява се, че в ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. срещу [фирма], ЕИК[ЕИК] за принудително събиране на публични вземания.

По отношение на дружеството [фирма] е било образувано производство по несъстоятелност – т.д. № 545/2020 г. на СГС, като на основание чл. 632, ал. 4 Търговския закон /ТЗ/ е постановено решение от 10.9.2021 г., с което производството по несъстоятелност е прекратено и е постановено заличаване на дружеството от търговския регистър.

Спрямо жалбоподателя, на основание чл. 211 ДОПК, е била ангажирана солидарната му отговорност за публични задължения на [фирма], на основание разпореждане за изпълнение № С210022-155-0000002/10.2.2021 г., потвърдено с окончателно решение от 25.10.2021 г. на Административен съд Плевен.

С постановление № 7156/23.03.2017г. на ТДНАП-С. е наложен запор върху вземането на кредитора [фирма] спрямо длъжника [фирма] по вече образувано изп.дело № 20178790400182 на ЧСИ В. П.. Посоченото запорно съобщение е връчено на 23.03.2017г., с отговор изх. № 07062/06.04.2017г. като [фирма] е признало вземането в размер на 740000,94лв.

На 19.04.2017г. цялата налична сума по запорирана и от НАП /като втори кредитор/ сметка на длъжника е била преведена към ЧСИ П.. Със съобщение от 19.04.2017г., съдебният изпълнител е информирал НАП, че ще пристъпи към разпределение на постъпилите по делото суми. В отговор, с писмо изх. № 94-В-316/24.04.2017г. на ТДНАП-С., ЧСИ П. е уведомен, че изпълнението, след получаване на запорното съобщение от НАП ще бъде считано за недействително спрямо държавата.

Въпреки това и въз основа на сключено извънсъдебно споразумение между страните, ЧСИ П. е прекратил изпълнителното дело и върнал сумата на [фирма], като със съобщение от 27.04.2017г. е уведомил НАП, че няма да пристъпва към разпределение на средствата.

С разпореждане за изпълнение, изх. № С210022-155-0000002/10.02.2021г. и на основание чл. 211 ал.3 от ДОПК, Ц. В., на длъжност главен публичен изпълнител при ТДНАП – С., е приела, че са налице предпоставките по чл. 211 ал.1 вр. чл.206 ал. 2 от ДОПК, изразяващи се в изплащане на сумата от 739 988,94лв. от страна на ЧСИ П. по банкова сметка на длъжника [фирма], въпреки, изричното уведомление от страна на НАП /съобщение от 23.03.2017г./, че НАП е присъединен кредитор, поради което е определила дължимата сума за внасяне от ЧСИ П., в качеството му на солидарно отговорен, в размер на 739 988,94лв. главница и 285 329,67лв, лихви. Разпореждането е влязло в сила на 25.10.2021 г., видно от решение от 25.10.2021 г., постановено по адм.д. № 295/2021 г. на Административен съд Плевен.

В резултат е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2021г. по описа на ТДНАП – С., като по отношение на длъжника - жалбоподател, с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С210022-022-0085194/15.11.2021г./на главен публичен изпълнител при ТДНАП-С./, е наложен заповед за възбрана върху налични и постъпващи суми по сметки в търговски банки.

С постановление от 29.11.2021г. и постановление от 18.02.2021г. са наложени обезпечителни мерки - възбрана върху недвижими имоти.

С решение № 261306/10.9.2021 г. на СГС, постановено по т.д. № 545/2020 г. производството по несъстоятелност спрямо О.“ Е. е прекратено и дружеството е заличено от търговския регистър. Решението е влязло в сила и обстоятелството е вписано в Търговския регистър.

С оспорваното в това производство разпореждане - № 53-06-8685-5/20.12.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е прието, че не са налице основанията по чл. 225 ДОПК за прекратяване производството по това изпълнително дело.

С решение № ПИ-7/11.1.2022 г. на директора на ТД на НАП С. е отхвърлена жалбата на В. Л. П. срещу цитираното по-горе разпореждане от 20.12.2021 г.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока за оспорване, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК и от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество жалбата е основателна.

Оспореното решение № ПИ-7/11.1.2022 г. на директора на ТД на НАП С. е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал.1 от ДОПК. Спазена е изискуемата писмена форма. Решението е подробно мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Съгласно чл. 168, т. 6 ДОПК публичното вземане се погасява след разпределение на постъпленията от осребряване на активите на юридическото лице, обявено в несъстоятелност, освен ако други лица отговарят за публичното задължение.

Съгласно чл. 225, ал. 1, т. 1 ДОПК изпълнителното производство се прекратява когато задължението бъде погасено.

В случая действително се установява, че дружеството [фирма] е прекратено и то е заличено от търговския регистър. Същевременно обаче е налице предвиденото в чл.

168, т. 6 ДОПК изключение, което препятства приложението на чл. 225, ал. 1, т. 1 ДОПК. Жалбоподателят, с влязло в сила решение, е бил конституиран като длъжник в изпълнителното производство. Неговата отговорност е ангажирана като солидарен длъжник на основание чл. 211 ДОПК, поради което той, съгласно чл. 122 З., изцяло отговаря за задълженията, за принудителното изпълнение на които е образувано изпълнителното дело, чието прекратяване е поискано.

Съображенията, изложени в разглежданата жалба относно приложимостта на чл. 739, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 632, ал. 4 ТЗ и тълкувателно решение № 2/2018 г. по т.д № 2/2018 г. принципно са верни; те се основават на правилно тълкуване на нормите, но следва да се отбележи, че те са относими спрямо длъжника О.“ Е.. Единственото неправилно заключение е това, че изобщо е погасено задължението, за събиране на което е образувано изпълнителното дело. Това задължение е погасено само спрямо О.“ Е.. Спрямо жалбоподателя то не е погасено. Този извод следва от правната същност на солидарната отговорност, регламентирана в чл. 122, ал. 1 и 2 ЗЗД - Кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците. Предявяването на иск срещу един солидарен длъжник не засяга правата на кредитора спрямо останалите съдължници. В този смисъл следва да се тълкува и нормата на чл. 168, т. 6 ДОПК.

Ето защо съдът намира, че жалбата е неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в сила от 01.01.2006 г. и приета с ПМС № 4 от 06.01.2006 г., следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

По изложените съображения, Административен съд София – град, Първо отделение, 64–ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Л. П., ЕГН [ЕГН] срещу решение № ПИ-7/11.1.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане за отказ да се прекрати производството по принудително изпълнение - № 53-06-8685-5/20.12.2021 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА В. Л. П. да заплати на Национална агенция за приходите разноси в размер на 100 лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: